

Исторіографъ-тъ искарва Олега страшливъ, мягкосърдеченъ, а тука му не прощава жестокость-тъ и лукавство-то! О юнаци! Вы и слѣдъ смръть-тъ подлежите на смѣбѣ и опасности, и ваша-та тая смѣба зависи отъ Исторіи-тъ, която е водна да вы изображава плашила, ако сте были хубавци, или да вы изображава Ангелы, ако сте были плашила! О Исторія!

Азъ ся маж и чюдѣж, какъ е можаль почтенный Карамзинъ, человекъ просвѣщенъ и не безъ критический умъ, да приеме майсторосанѣ-тъ отъ вставника приказкѣ за случки-ты на двама-та измыслены человекѣци, и да ѣж примѣни съ невѣроятны израженія? Това не чини не само за Исторіи, нѣ нито за романъ. Оставямъ на татакашне-то приказванье за погребеніе-то на нашъ Кастора и Полдукса, и за Цръквѣ-тъ на Св. Никола, кождо Олегъ възлигналъ надъ гроба имъ, и врьвиъ подырь Олега.

Олегъ оскверненъ отъ кръвь-тъ (!) на невинны-ты Князове (Князове! които не были нито Князове, нито Бояре!), знамениты по свое-то юначество (съ кое, и дѣ, и кога?), влязе като побѣдитель (!) въ града имъ (пакъ безъ опирање!?), и жители-ти, оплашени отъ исто-то му злодѣяніе, и отъ силнѣ-тъ му войскѣж, припознахъ го (сир. убійцѣж-тъ на свои-ты Господаре, неприятеля, неизвѣстный чужденеца, за когото ти само слушяхъ отъ далечъ,) свой законный (!) Господарь. Да ли Киевляне-ти не сѣж любили свои-ты покойны Господаре, или тѣхвы-ты наслѣдници? Каквы неблагоприятны ти Киевляне!

Весело-то мѣстоположеніе, сир. на Киевѣ, нека, ако можемъ само назва весело мѣстоположеніе пространны-ты чямовы лѣсове, които сѣ нахождатъ между тѣжъ стрѣнѣж и Днѣпръ, и отъ далечъ сѣ чернѣжтъ, и привождатъ неудовольствіе на душиж-тъ, безкрайнѣж-тъ голѣж равнинѣж отъ къмъ Вѣстокъ, и обще несякливны-ты и неплодородны-ты околности на тоя градъ; „корабоплувный Днѣпръ, деснота-та да има съобщеніе, тръговѣж или войнѣж съ различни богаты страны — съ Грьдкый Херсонъ, съ Козарскѣж Тавридж, съ Българійж, съ Константинополь . . .“ Каквы далечны прѣдполаганія